

Čís. 12973.

Pokud dřívější nájemce, jemuž se nástupce v nájmu zavázal zaplatiti náklady na úpravu bytu, byl jen povinen, by při vystěhování se z bytu nechal jej v takovém stavu, v jakém byt byl po úpravě, neměl však povinnost, by svému nástupci předal do vlastnictví zařízení, jímž úpravu bytu provedl.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1933, Rv I 1883/33.)

Žalobce vynaložil náklady na úpravu bytu, jež měl v nájmu. Žalovaný, jenž najal byt po žalobci, zavázal se zaplatiti žalobci za náklady, vynaložené na úpravu bytu, 6.000 Kč, zaplatil mu však jen 1.000 Kč. Žalobu o zaplacení 5.000 Kč procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Podle přednesu stran učinil žalobce jako nájemník náklady na úpravu bytu; byt ten si najal jeho pomocí žalovaný, jenž se zavázal žalobci, že mu zaplatí jako náhradu za náklady vynaložené na úpravu bytu 6.000 Kč. Ze smlouvy té plynul žalobci závazek, aby při vystěhování se z bytu nechal jej v takovém stavu, v jakém byt byl po úpravě, vzhledem k níž se žalovaný zavázal mu zaplatiti 6.000 Kč. Žalovaný přiznal, že byt pomocí žalobce si najal a že v něm bydlí, a ani netvrdil, že žalobce po úmluvě v bytě něco změnil. Žalobce neměl povinnost předati byt žalovanému v užívání, neboť to bylo povinností majitele domu, od něhož, pokud se týče od jehož správce si žalovaný byt přímo najal; obzvláště neměl povinnost, aby mu předal do vlastnictví zařízení, jímž úpravu bytu provedl. Proto mylně se žalovaný dovolává neplatnosti ujednání s poukazem na § 934 obč. zák. z důvodu, že se zařízení bytu provedené žalobcem stalo vlastnictvím majitele domu a že je nemožné, aby je žalobce převedl na něho, neboť žalovaný ani netvrdil, že žalobce takový závazek převzal, a z podstaty ujednání závazek takový nutně neplyne.

Čís. 12974.

Ustanovením § 265 zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n., zůstalo ustanovení § 124 čís. 2 ex. ř. nedotčeno.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1933, R I 957/33.)

Usnesením ze dne 15. června 1932 byla vymáhajícímu věřiteli povolena exekuce vnučeným propachtováním živnosti (autodopravy) povinného. Při rozvrhu výtěžku pachtu nevezal soud první stolice zřetel k pohledávce eráru 3.521 Kč na dani výdělkové, poněvadž nejde o nemovitost, nýbrž o propachtování pouhého oprávnění a poněvadž podle zákona č. 220 z roku 1896 ř. z. výdělková daň jen tehdy požívá

přednostního práva, když nemovitost věnována byla převážně a výhradně podniku. Rekursní soud přikázal bernímu úřadu v přednostním pořadí na výdělkovou daň 1.567 Kč. Důvody: Při propachtování majetkových práv jest podle § 340 druhý odstavec ex. ř. splátky pachtovného, které jest skládati k soudu, rozdělití podle předpisů o rozdělení výtěžkových přebytků při vnučené správě. Jest proto použití v souzeném případě ustanovení § 122 ex. ř. a násl. Podle § 124 čís. 2 ex. ř. a § 120 čís. 1 ex. ř. jest z přebytků výtěžku, které jest rozdělití, zapraviti především daně s přírážkami, které se platí ze zabaveného majetkového práva a nebyly déle tří let zadržené. K těmto daním patří též výdělková daň. Podle § 125 ex. ř. jest toho, co zbude po zapravení těchto daní, použití k splacení pohledávky, k jejímuž vydobytí byla povolena exekuce. Jest sice správné, že, jak první soud uvádí, v souzeném případě nejde o nemovitost, nýbrž o propachtování pouhého oprávnění; avšak ustanovení zákona dnes již neplatného čís. 220/1896 ř. zák. nelze vůbec použítí. V tomto případě nejde o věcné, nýbrž o osobní ručení za daně připadající na autodopravu, které jest zapraviti z výtěžku tohoto práva. Teprve kdyby nemovitost byla věnována převážně nebo výhradně výdělečnému podniku povinného a výdělková daň by nemohla býti zapravena z výtěžku tohoto podniku, mohlo by věcné ručení nemovitosti přijíti v úvahu. Ježto vnučené propachtování bylo povoleno dne 15. června 1932, mohou dojít k uspokojení jen daně až do 15. června 1929 splatné, pročež bylo poukázati bernímu úřadu jen částku 1.567 Kč na nezaplacené dani.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Názor stěžovatelky, že ustanovením § 265 zák. čís. 76/27 sb. z. a n. bylo ustanovení § 122 ex. ř. (snad § 124 čís. 2 ex. ř.) omezeno, nemá v zákoně tom opory. Jím bylo jen upraveno věcné ručení nemovitosti sloužící výlučně nebo převážně k provozování výdělečného podniku za dvouleté nedoplatky daně výdělkové, a to v případě exekučního prodeje nemovitosti, jakž vyplývá z odstavce prvního § 265 tohoto zákona. Nebylo jím dotčeno ustanovení § 124 čís. 2 ex. ř., kterým jest upravena zcela jiná otázka, totiž zapravení daní uvedených v § 120 čís. 1 ex. ř. při rozvrhu přebytků výtěžku z vnučené správy. Nemohl proto dovolací rekurs opřený jen o tento nesprávný názor míti úspěch.

Čís. 12975.

Nejde o totožnost sporného předmětu, je-li každá soudní výpověď individualisována jiným datem.

Nejde o zahájenou rozepři, domáháno-li se v jedné věci svolení k výpovědi podle § 3 odst. (2) zák. ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n., v druhé věci pak jde o mimosoudní výpověď z týchž místností danou vzhledem k § 4 (1) čís. 4 zákona ze dne 19. prosince 1931 čís. 210 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1933, R I 990/33.)